

Arrest

nr. 171 439 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder diende op 25 oktober 2011 ten behoeve van haarzelf, verzoeker en zijn overige familieleden een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2011 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Verder halen zij aan sedert 1999 in België te verblijven. Zij verbleven onder het diplomatenstatuut, in functie van haar echtgenoot/zijn vader. Mevrouw leverde haar verblijfskaart in op 07.12.2009 (document in bijlage bijgevoegd.) De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Bovendien dient opgemerkt te worden dat zij wisten dat de bijzondere machtiging bekomen als echtgenote of kind van de heer [K.Y.] [...] beperkt was tot de duur van zijn diplomatieke missie. Bovendien heeft mevrouw vrijwillig haar verblijfskaart, verkregen op basis van de missie van de echtgenoot, ingeleverd. Zij haalt aan dat zij wou gaan werken, doch was niet in het bezit van de vereiste vergunning om in België te mogen werken.

Verder wordt er aangehaald dat de kinderen hier in België naar school gaan. Ter staving hiervan worden schoolattesten voorgelegd van 2011. Echter betrokkenen hebben nagelaten hun dossier aan te vullen met recente stukken. Aangezien de kinderen inmiddels allen meerderjarig zijn en indien zij hogere studies wensen aan te vatten, staat het hun vrij een beroep te doen op de gelijke procedure van artikel 58 van de wet van 15.12.1980. Verder tonen zij eveneens niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden legaal in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen van integratie, het spreken van de Nederlandse les (gestaafd met een attest van het bekomen van deelcertificaten), haar werkwiligheid en het voorleggen van getuigenverklaringen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige elementen (aankoop van een huis, lokale verankering) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, "Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoeker op 22.09.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoordelijk zijn voor de aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Congo terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert 1999 in België verblijft en hier sedertdien een leven heeft opgebouwd. Verzoeker is uitstekend geïntegreerd in de Belgische maatschappij, hij is, na een verblijf van zeventien jaar in België, dan ook volledig vervreemd van zijn land van oorsprong. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoeker heeft in Congo niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij maar liefst zeventien jaar geleden verliet. Voor verzoeker zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer hij zou terugkeren naar een land dat hij sedert zeventien jaar niet meer bezocht heeft en waar hij niet de minste bestaansmiddelen heeft om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 1999 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert 1999 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de gewone weg te doen.

Dat verzoeker twee jaar oud was toen hij zijn land van herkomst verliet. Congo is voor hem een onbekend land, hij is in België opgegroeid en heeft hier altijd school gelopen, tevens is hij geen andere manier van leven gewoon dan dat van België.

Dat er aldus in hoofdzaak van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tôt haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tôt de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.5. Met zijn betoog over het begrip "buitengewone omstandigheden", toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.6. De eerste bestreden beslissing stelt, "*Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*" alsook, "*De elementen van integratie, het spreken van de Nederlandse les (gestaafd met een attest van het bekomen van deelcertificaten), haar werkwillegheid en het voorleggen van getuigenverklaringen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.(...) De overige elementen (aankoop van een huis, lokale verankering) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*" Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. o.a. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom in zijn geval de elementen van integratie alsnog een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De voormelde overwegingen van de bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald door verzoekers bloot betoog dat hij het centrum van zijn belangen hier gevestigd heeft en dat hij niet kan terugkeren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten, dat hij als dusdanig al heeft aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, en waar hij niet beschikt over bestaansmiddelen, wat hij niet als dusdanig heeft aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Waar verzoeker opwerpt dat hij België zou dienen te verlaten voor onbepaalde tijd, zonder de garantie dat hij in zijn land van oorsprong ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag in te dienen via de geijkte weg, dient de Raad op te merken dat dit ook niet als dusdanig werd ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Dit geldt eveneens voor de meldingen in het verzoekschrift "*Dat verzoeker twee jaar oud was toen hij zijn land van herkomst verliet. Congo is voor hem een onbekend land. (...) tevens is hij geen andere manier van leven gewoon dan dat van België*", "*hij is, na een verblijf van zeventien jaar in België, dan ook volledig vervreemd van zijn land van oorsprong*" en "*hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij maar liefst zeventien jaar geleden verliet.*" Verzoeker kan niet dienstig voor het eerst in zijn verzoekschrift buitengewone omstandigheden gaan ontwikkelen en vervolgens opwerpen dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door er geen rekening mee te houden.

2.7. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift "*hij is in België opgegroeid en heeft hier altijd school gelopen [...]*". Hiermee gaat hij niet in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van dit gegeven, met name "*Verder wordt er aangehaald dat de kinderen hier in België naar school gaan. Ter staving hiervan worden schoolattesten voorgelegd van 2011. Echter betrokkenen hebben nagelaten hun dossier aan te vullen met recente stukken. Aangezien de kinderen inmiddels allen meerderjarig zijn en indien zij hogere studies wensen aan te vatten, staat het hun vrij een beroep te doen op de gelijke procedure van artikel 58 van de wet van 15.12.1980. Verder tonen zij eveneens niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.*" Zij blijft derhalve overeind.

2.8. Verzoeker somt de elementen op die zijn zaak kenmerken, is ervan overtuigd dat de door hem aangehaalde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, maar hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane beoordeling ervan.

2.9. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA